

фредерик бегбеде

разкази
ПОД
ЕКСТАЗИ



ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ РАЗКАЗИ ПОД ЕКСТАЗИ

Превод: Красимир Петров

chitanka.info

Фредерик Бегбеде е роден на 21 септември 1965 година. Той е литературен критик във „Воаси“, в „Пари прьомиер“ и в „Маск е ла плюм“. „Новели под действието на екстази“ е неговата четвърта книга след „Мемоари на един смахнат младеж“ (1990), „Отпуск в кома“ (1994) и „Любовта трае три години“ (1997).

*На Делфин по фамилия Балет от улица „Мазарин“
номер тридесет и пет.*

*„Краят на една лятна нощ: младата жена
е отпратила цялата прислуга... Скоро ще се
съмне. Остава само една едра неподвижна
звезда, увиснала точно над Айфеловата кула;
нощта започва да избелява по ръбовете.“*

Ален Фурние

8 юни 1913 година

ПРЕДИСЛОВИЕ

През осемдесетте години в средите на нощните птици се появи един нов наркотик, MDMA, наречен още „екстази“. Това „хапче на любовта“ предизвиква странни ефекти: горещи вълни, желание да танцуваш цяла нощ техно, нужда да галиш хората наоколо, скърцане на зъби, скоростно обезводняване, страх от битието, опити за самоубийство, предложения за брак. Това е твърд наркотик с издигания и пропадания, които напомнят влакче на ужасите или новелите на някои американски писатели. Авторът на тази книга вече не взема от него и не съветва читателя да опитва: екстази не само е незаконна дрога, но освен това разрушава мозъка, доказателство за което е този сборник, написан под негово действие. А и нима се нуждаем от някакво си хапче, за да разказваме живота си на непознати? Та нали литературата е тъкмо за това?

Ф. Б.

СКУКА НА ЛЕТИЩЕ „РОАСИ-ШАРЛ-ДЬО-ГОЛ“

Хлътна ли? Хлътна ли? Хлътнахлътнахлътнали? Коя сте вие? Защо си говорим с почти допрени лица? Наистина ли сте чела последната ми книга? Можете ли да ми гарантирате, че не сънувам? Как е възможно устните ви да са толкова красиви и червени? Смятате ли, че е благоразумно да сте толкова сладка, да сте на двадесет и една години и да носите тениска размер XXXS? Давате ли си сметка какъв риск поемате, като ми правите комплименти с тия ваши толкова сини очи?

Защо оставям ръката ми да се поти във вашата? Защо коленете ви пробуждат у мен желание да измислям преходни глаголи? Всъщност колко е часът? И как ви е името ти? Искаш ли да се омъжите за мен? Би ли могла да ми кажеш къде се намираме сега? Какви са дражетата, които смучем? Защо лазерните лъчи пронизват пелена от втечен въздух? За кого са бутилките шампанско, които съскат над главите ни? Колко време трябва, за да започнеш да съжаляваш, че си се родил на този свят? Знаеш ли, че имаш хубави очи, нали знаеш? Защо плачете? Кога ще ме целунеш? Искате ли още една водка? Кога ще се целунем пак? Защо спряхте да танцувате? Какви са тези хора? Твои приятели или мои врагове? Имаш ли нещо против да си свалиш пуловера? Колко деца искаш да имаш? Кой са любимите ти имена?

Какво ще правим сега? Защо да не излезем на въздух? Вън ли сме вече? У вас ли отиваме или у нас? Да спра ли такси? Значи предпочиташ да повървиш? Защо тръгнахме по „Шан-з-Елизе“? Смяташ ли, че сбъркахме, като си свалихме обувките и тръгнахме боси по асфалта? Дали може да се загрее лъжичка върху гроба на Незнайния воин? Имаш ли си гадже? Защо мисля същото като теб? Познаваш ли много хора, които произнасят едно и също нещо в един и същи момент? Това ченге какво се е вторачило в нас? Защо всички тези коли се въртят около Триумфалната арка? Защо не се приберат у дома? Колко време ще седим по средата на площад „Етоал“ и ще си пускаме

езици на два градуса над нулата, вместо да правим любов в леглото като всички други?

Смяташ ли, че постъпихме добре, като му откраднахме фуражката? Сигурна ли си, че ченгетата тичат по-бавно от нас? Твой ли е този мотор? Сигурна ли си, че ще можеш да караш в това състояние? Що не намалиш малко? Защо пое по околоръстното? Дали е разумно да се накланяш така настрани, когато вземаш завоите със 180 километра в час? Редно ли е да се промъкваш така между камионите в шест сутринта? Утре дали ще се съмне? Защо да ходим на летище „Роаси-Шарл-дьо-Гол“? Променя ли се животът, когато смениш града? Струва ли си да пътува човек в този еднакъв свят? Не ти ли е студено? Само на мен ли ми замръзват топките? Какво? Не чуваш нищо заради каската? Значи мога да креция каквото си искам? Да си пея „I wanna hold your hand“? Да продължавам да те лъжа, докато галя гърба ти под пуловера, после гърдите ти през сутиена, после да пъхна пръсти в гащичките ти, мамка му, дали това ще те накара да намалиш?

Къде ще оставим тази машина? Пред аерогара 1 или на паркинга? Защо мястото на паркинга е ZPR? Не ти ли прилича на „трипер“? Колко ли трае действието на това хапче? Защо автоматичните врати се разтварят, преди да си ги докоснал? Защо от бледата неонова светлина ми се струва, че крача по луната? Наистина ли правим скокове по шест метра или това е илюзия? Би ли била така добра да продължиш да ме целуваш? Ще имаш ли нещо против, ако ти се изпражня в устата? Дали си навита да се затворим в тоалетната, за да те изчукам в лицето? Ще го лапнеш ли, ако ти оближа катеричката?

Нали беше чудно? Наистина си беше чудно, нали? Направо страхотно, само че колко е сега часът? Защо след нощта непременно трябва да настъпва ден? Вместо да вървим в обратна посока по подвижните тротоари вътре в плексигласовите тръби — тези преплетени черва, построени през седемдесетте, подобни на тръбите за интубиране, които завират в устата на тежко ранените при ПТП — та ти казвам, вместо да се мотаме като смахнати из летище „Роаси“, защо не се качим на някой самолет? Първият от списъка на заминаващите? Така тази история никога няма да има край? Да отлетим за Венецуела или за Беларус, за Шри Ланка или за Виетнам? Там, където слънцето тъкмо залязва? Виж как тракат буквите, докато

се превъртат по това старомодно табло: Дъблин? Кьолн? Оран? Токио? Шанхай? Амстердам? Мадрид? Единбург? Коломбо? Осло? Дали всеки град всъщност не е въпрос? Съжаляваш ли, че не си в някой от онези самолети, които се издигат в края на пистата? Знаеш ли, че в тях има сини стюардеси, които може би вече поднасят увито в целофан ядене върху пластмасови табли на натъпкани с лексомил^[1] бизнесмени? Чуваш ли съобщенията за заминаване, които някаква тъжна служителка монотонно реди след всяко електронно подрънкване? Мога ли да погала още малко устните ти, преди да си тръгнеш? Кой от нас ще си тръгне пръв? Защо? О, защооо ли трябва да си кажем сбогом?

И на теб ли ти е кофти като на мен, когато се намирам на летище? Не смяташ ли, че има някаква поезия в тези места, откъдето хората просто минават? Меланхолията на отпътуването? Лириката на посрещането? Висока концентрация на климатизирани емоции из въздуха? Колко време продължава снижаването? Дали нашата любов ще оцелее без химически бягства? Няма ли най-после да престанем да мълчим, докато гледаме как денят настъпва в това безлюдно кафене? Защо всички магазини на летището все още са затворени, а видеоигрите не работят? Завиждаш ли на онези служители от средния ешелон там, които чакат всеки своя полет в застлани с линолеум чакални, изтегнати по оранжевите кресла с чаши нес кафе в ръка? Как ти се струва оня митничар там с лош дъх или техникът по поддръжката, който шумно влачи някаква количка, или пък клошарите, които хъркат по пейките от виолетова пластмаса? Какво искат да ни кажат? Че човек никога не може да избяга от себе си? Че едно пътуване никога до никъде не води? Че човек трябва цял живот да бъде в отпуск или въобще да не бъде? Би ли ми пуслала ръката, ако обичаш? Не усещаш ли колко ми се иска да бъда сам сред всички този изоставен багаж? Дали ще можем да се разделим без много болка, макар да се намираме пред рекламата „Envy“ на Гучи? И докато гледаме с овлажнели очи как излитат всички тези боинги, не мога да се съдържа да не си задам един последен въпрос: защо не сме на борда на някой от тях?

[1] Сънотворно и антидепресант. — Бел.прев. ↑

ДЕМОДИРАН ТЕКСТ

Ню Йорк at last. Крайно време беше да захвърли елементарната мудност на европейските нощи с техния леснодостъпен разкош. Да действува, без да му мисли много, да извърши тъй нужната безнаказана постъпка, задължителната приумица, която да намери основание в собствената си свършена ненужност. Мамка му, импровизацията е голямо наслаждение! Досуц като живота, вечерта завършва добре само ако е започнала зле.

Да заминеш — ето една дума, която твърде рядко бива осъществена на дело. Думите не бива да се мечтаят, а да се живеят. През мазното стъкло на таксито Брийан съзерцава истеричните небостъргачи на световната столица. Беше му хрумнало да напусне Париж, докато разсеяно беседваше с Марта, дребна и бузеста, но в замяна на това много богата американка. Тя се бе приближила до него на ръба на бездната, докато стояха на терасата на неговия апартамент с изглед към града, и бе започнала да му разказва в безкраен монолог за своя застоял живот. Пред перспективата да припадне от досада, Брийан бе предпочел да избяга, да напусне града по средата на едно изречение и да се напие в самолета.

Тази история започва в пет и половина сутринта, ала във въпросния момент героят едва ли би бил способен да види стрелките на часовника си. Горд от плачевното състояние, в което е изпаднал, Брийан пълзи прав. Посред тресавището на някакъв синкавозелен бар на авеню В той се оказва единственият тип със смокинг в разгара на август. Шалът му не се набива вече чак толкова на очи, тъй като и той е доста смачкан от безсънната нощ. На Брийан му става приятно при мисълта, че носи същите дрехи, както осем часа преди това от другата страна на Атлантика.

Пълната луна се е набола върху осветената стрела на Крайслер билдинг. Брийан няма вече цигарени хартийки и е обречен да мачка между пръстите си безсилната трева. Боклукчийските кофи преливат върху тротоара, а босият негър, който спи върху топлата решетка на

метрото, прилага политиката на протегнатата ръка. Тази сутрин Брийан няма да повръща. Ще си остане в съзнание, достатъчно е да не смесва питиетата. В крайна сметка има много други начини човек да се бори с действителността, освен да изпада всяка нощ в кома... В смисъл по-опасни начини. Целта при това си остава все същата: състояние на забравя, времето спира, бъдещето отстъпва място на едно вечно настояще. Преставя да ти пука за понятия като място и време — съмна ли се вече? Какви са тези хора? Къде е джинът? Защо точно този диск? Всичко става смътно и човек може да върви със стъклен поглед и походка на сомнамбул сред тълпите, да броди по улици без изход, населени с хлебарки и клошари, и да заспива усмихнат с глава в канавката или пък върху тялото на жена, в което не може да проникне.

Във всеки случай за Брийан изискаността от края на века не е нещо, което може да се изчисли. При него дендизмът, също както парите и пороците, си е вроден — негово второ аз. Днес е измъчван от терзания художник или пък забогатял от технологии кибер-пънкар. Но утре... Дали отново ще се превърне в преситено татково синче, на каквато мисъл навежда неговата слабост към шапките, към обещанията и към марксистките революции?

При това нищо не му струва да заспи. Само че Брийан е глътнал някакво хапче, което гони съня. Тръгна си, без дори да удари един език на хубавичката сервитьорка. Под него мокрият тротоар блести като някаква бездна, от която никнат безброй падащи звезди. Колебае се, преди да не се хвърли под грамадния жълт камион. Не го прави, само защото предпочита да бъде смазан вътрешно. От небето се леят мъгливи струи (китайската светлина е хлъзгава и неясна, а прозорците на обществените перални бълват жълтеникав дим). Приискава му се да повърви пеша, така че не се налага да пригласява косите си назад: горещата вода сама ще направи това. Ако от нея гримът се разтече, толкова по-добре, защото за да бъдеш истински фантом, не е достатъчно да имаш бледо лице.

Една-единствена мисъл притеснява Брийан, докато небето просветлява между ръждивите пожарни стълби: дали да слезе преди закуска. Открай време животът му е бил поредица от колебания. Така мина и вечерта: дали да се засмее насила, дали да си представи, че в ресторант „Валтазар“ цари международна светска суета, дали да се овъргала в опасната тиня на клуб „Хелфайър“, дали да си смръкне в

кенефите на „Спай“ или да изуча отзад мнимата херцогиня върху задната седалка на своя силвър шедоу, подлагайки се по този начин на риска да получи някое отвратително схващане? В действителност Брийан е в плен на съвсем обикновена жажда за приключения, която се сблъсква с една прекалено рационална епоха. Би ли могъл да мисли като Бодлер, използвайки думите на Буковски? Свит върху пода на някакъв таван в, Ийст Вилидж, той съзерцава браздите на древна грамофонна плоча, сипейки всякакви мръсотии по адрес на компакт-дискете.

Когато се събужда, вече е нощ. Решението е взето: ще поддържа махмурлука си в „Хаос“, за да убеди околните, че все още е жив. На ъгъла го очакват. Дали се казва черно червило за устни или чернило за устни? При отсъствието на слънце Брийан не вижда нищо през слънчевите си очила. Прекрасно: важно е тебе да те поздравяват.

Човек трябва да живее с 800 км в час и веднага след това да умре с мозък, размазан като сперма по предния капак. Да живее с 800 км в час, за да няма време да чуе края на хита от това лято. Да бъде един вечно ненаситен метеорит, от който никой няма да има време да се възползва. И преди всичко да привлече върху себе си всички най-идиотски опасности, особено когато е облачно. Декадансът не е само търсене на изкупление, а преди всичко начин на живот. Такситата напразно надуват клаксоните, а ако неоновите светлини на хотела мигат, то е само защото са повредени.

В „Хаос“ е по-задушно, отколкото навън, независимо на кой етаж си. Танцът е нещо повече от език на тялото: ритмите се усилват, черепите започват да пукат, силата на звука е по-важна от мелодията. Няма време за отдих, защото опиянението е неразривно свързано с движенията. Брийан вече не си спомня дали предпочита едрите или малките гърди.

Стига сме гледали как се разпада нашият живот: по-добре нека да съсипем живота на другите. Момичето с флуоресциращи нокти и коси е поело прекалено много водка с тоник и сега спи пред екрана с хард порно. Животът трябва да тече единствено в сегашния момент. Утрешният ден няма никакво значение, стига да е по-лош от днешния. След малко, в някаква непрогледна просъница, Брийан ще се надигне, за да изрисува женски силует с бяла боя върху черната стена. В

апартамента му ще липсва въздух, също както и навън. Ще трябва да се просне по корем върху мокета. По краката му ще полепнат трохи.

Може ли човек да си представи по-адско изтезание от това да те събуди звукът на мобилен телефон? Усилвано от тревогата, пронизителното пищене става непоносимо като пневматичен чук, като спирачките на влак, като крясък от болка, едно остро стържене, което раздира тегнещата тишина на утринната празнота. Ако не умреш, отговаряш. Краката се препъват в празни бутилки (от отдавна изпит алкохол с идиотски названия), главата се блъска в полуотворени врати, тялото се сгромолясва върху студената стомана, а лявата ръка се наakisва в лепкава локва. Външното стълбище с изнемощели стъпала не е чак толкова опасно, въпреки разнебитената площадка.

Никакъв спомен от предишната вечер, никакви намерения за предстоящата. За момента е достатъчно да послушаш класическа музика, докато се оглеждаш в екрана на угасналия телевизор. Или да съзерцаваш тавана, докато си измисляш разни порнографски пози, прекалено сложни, за да бъдат описвани тук. Дявол да го вземе, какво трябва да направи човек, за да се приведе отново в движение? Това, че не повръщаш, все още нищо не означава. Да изчакаш векът да свърши. Само че той умира от прекалено бавна смърт.

Брийан вече е прав и залита с танцова стъпка. Протяга се, а в това време през зрителното му поле (ограничено от прозореца на дневната) прелита вертолет. Сетне, присвит върху канапетото, той най-после успява да отговори на телефонното повикване. Защо паяците не се хващат в собствените си мрежи? Облаците се разсейват прекалено бързо и не след дълго слънцето отново нагрива асфалта. Аз все още съм тук и продължавам да живея. Удоволствието си има предимство: за разлика от щастието то съществува. Да, добре, връщам се в Париж, и аз те обичам липсваш ми извинявай извинявай извинявай чакай ме идвам.

Колко ли е часът? През щорите се процеждат ленти осветен прах. Силна, безумна страст под звуците на пиано. Да разбиеш безвъзвратно сърцето си, да провалиш живота си заради някого и да плачеш, горко да плачеш! Вече няма нужда от жигосване, нито от бичуване. Просто се оставяш на милостта на нейните очи и на нейните устни. При мисълта за целувките и парфюма ѝ на теб отново не ти достига въздух.

Най-добре би било отначало тя да не те харесва. С каква наслада би страдал при мисълта, че други могат да положат глава в извивката на нейното рамо. В помръкналия Париж ще гледаш щастливите хора около себе си и ще издишваш облаци тъга. Ако имаш късмет, тази меланхолия ще те направи плах и ще престанеш да се колебаеш между нея и наркотика: твоята нова дилема ще бъде тя или самоубийството.

Каква е разликата между това да обичаш и да се преструваш, че обичаш, при положение че успееш да излъжеш самия себе си?

ДЕНЯТ, КОГАТО МОМИЧЕТАТА МЕ ХАРЕСВАХА

Настана ден. Искам да кажа, че наистина стана, защото преди това беше седнал. Уверявам ви, че е много странно да гледаш как един ден стои прав.

Животът ми беше същински ад и не бих го пожелал дори на най-върлия си враг. Не бях спал от шест месеца, стомахът ми гореше, макар да изливах в него цели водопади маалокс^[1], жена ми избяга с някаква звезда от шоубизнеса, нямах деца; с една дума обитавах Париж през 1994 година. А ето че тази сутрин, вместо да охкам, на мен също ми се прииска да застана прав. Също като деня.

Без майтап, из въздуха витаеше нещо. Почувствах го още щом излязох от вкъщи. На улицата някакво момиче ми се усмихна, а след това и неговата приятелка: в категорията „усмивки на непознати момичета на улицата“ само за десет минути надминах седмичния си рекорд. Помислих си, че трябва да се възползвам от това.

Без мъка настигнах двете момичета. Както винаги в подобни случаи, едната беше красива, другата грозна. Като цяло това правеше две кафета за моя сметка (три, като броя и моето).

Отправих им предложение:

— Защо не поседнем някъде?

— Има ли смисъл? — отвърнаха те в един глас. — Ако искаш да ни чукаш, няма проблеми. Не е нужно да плащаш две кафета (три, като броим твоето).

Красивата ме целуна по устата и ми пусна език. Грозната в прилив на нежност ме хвана за ташаците. Красивата пъкна ръка под ризата ми, за да погали обезкосмените ми гърди. Грозната ме възбуди. Красивата ме подръпна за косите. Грозната ми пъкна език чак в гърлото. Грозната се оказа по-красива от красивата.

И всичко това ставаше наред улицата пред безразличните погледи на минувачите. Казвам ви, тази сутрин не беше съвсем като другите.

Отидохме да седнем на една пейка и докато аз лигавех ухото на красивата, грозната ме яхна. Тъй като нямаше гащички, открих, че отвътре е доста уютна. След няколко тласъка двамата дружно се изпразнихме.

Предполагам, че сме квичали много силно, тъй като, когато отворих очи, около нас се бяха струпали хора. Някои от зяпачите дори бяха хвърлили по някоя пара. Докато успея да ги събера, двете момичета бяха изчезнали.

Закопчах белите си джинси Ливайс 501. Никога преди не ми се бе случвало подобно нещо. Все бях виждал самоубийства, свръхдоза, изневери, бях участвал в телевизионни предавания, на няколко пъти се бях обличал като жена. Но никога, абсолютно никога не бях се чукал с непознати, без запознанство и без презерватив. Битието ми се бе устремило към Бог знае какво.

Продължих да се шляя по булеварда. Хората си подсвиркваха, смееха се, някои почти разговаряха помежду си. Градът бе изпълнен с доброта, сякаш Господ внезапно бе удвоил дажбата кислород в атмосферата. Влязох в едно бистро и Орор ми кимна. Орор е момичето от бара. Тя винаги носи прилепнали бодита с голи рамене. Имаше гръдна обиколка 92. Накратко, харесваше ми.

— Не можеш се сети какво ми се случи преди малко — подхвърлих ѝ аз. — Изчуках две мадами на една пейка.

Тя ме погледна право в очите.

— Слушай. Не си кой знае какво, но имаш известен чар. Отдавна се навърташ около мен. Що не вземем да уредим тази работа в *ladies room*?

— Какво? Тук? Сега?

Орор изобщо не се шегуваше и не виждах причина да се колебае. В края на краищата, ако някой бе решил, че трябва да колекционирам оргазми тъкмо този ден, в това нямаше нищо лошо. Последвах я по витата стълба, цялата в приглушена светлина.

В тоалетната двама типове пикаеха. След като ни видяха да влизаме, пред очите им се разигра следното: ръката на Орор в разкопчания ми дюкян, моят чеп като стомана, нейната тениска вдигната над гърдите, по пламналите ни лица животът се чете като на длан. Това ги раздражни дотам, че те се присъединиха към нас с извадени патки. Тя ги прие с ръце, между кълките си, в задника си.

Всеки получи своето според своя ранг. Еякулацията бе обилна и тя погълна голяма част от нея. Аз лично подло изоставих в нея няколко милиона сперматозоида.

Все по-малко разбирах какво става. Да не би съвременното общество да се е превърнало в порнофилм на живо? Или пък аз чисто и просто съм станал хубав?

Във всеки случай ме харесвах, факт — и то нов. Не обичам прибързаните обобщения, но сега бях принуден да констатирам, че безгрижната ми младост, чистата ми риза и чувството ми за отговорност ме бяха превърнали в същинско сексуално хилти. Три мацки за една сутрин! Какво ли добро дело бях извършил, за да заслужи подобна награда?

По-късно — следобедът сияеше с цялата си прелест — взех автобуса. Правих любов с Жозефин, Мюриел, Антоанет, Паскалин, Ан-Кристин и Наоми, само докато изминем разстоянието между спирките Бак-Сен-Жермен и Трокадеро. Даже някакъв дакел на име Марсел се отърка в крачолите на панталона ми.

Едва ли моят чар бе единственото обяснение. Сигурно имаше и нещо друго. Това не беше скромност от моя страна, а проникателност.

Изведнъж погледът ми се спря на будката за вестници. Значи такава била работата. На първа страница на „Фигаро“ пишеше: „СПИН: Открита е ваксина!“ Уводното заглавие на „Либерасион“ беше „Синдром на безкрайната имунна недостатъчност“. За нещастие автобусът се движеше с голяма скорост и не можах да прочета заглавието на вестник „Монд“.

Знаех си аз, че има нещо такова. Затова човек винаги трябва да слуша радио, като стане сутрин. Стана ми доста неприятно, но какво от това, след като светът бе спасен?

[1] Лекарство против стомашни киселини. — Бел.прев. ↑

ПЪРВАТА ГЛЪТКА ЕКСТАЗИ

Представява зеленикава кръгла таблетка. Струваше ми сто и петдесет франка. Опаковката е много шикозна: миниатюрно пластмасово пликче от един квадратен сантиметър. Така хапчето се стапя в устата, а не в ръката. Преди да го глътна с малко кола, се поколебавам за момент: знае ли човек какво има в него. Налага се да се довери на типовете, които са го произвели в някоя нелегална лаборатория, разположена в зле осветено мазе. Ако това наистина е така, значи са го пипали с мръсни ръце. Късно е вече! Сега остава само да изчакам и да се надявам, че въпросните непознати си разбират от занаята. Екстазито е по-лошо дори от бърнджи. Всяко хапче е като скок без съобразяване с каквито и да било норми на безопасност.

Послушах съвета на дилъра: да не пия алкохол (смесването било опасно) и да не ям (пълният стомах намалявал действието на дрогата). И ето ме сега седя като глупак и чакам, без да мога нито да пийна, нито да похапна. На това му казват начинаещ наркоман: смотаняк, който нито пие, нито яде и непрекъснато си гледа часовника. След половин час чакане започвам да съжалявам, че съм се оказал тъкмо онзи хапльо, който е казал „да“, когато са го попитали дали иска да изпробва екстази. Тогава идеята ми се стори забавна, а освен това ми се дощя да бъда като някой Лестър Бангс^[1] или Хънтър Томпсън^[2], сиреч „гонзо-журналист-камикадзе, готов на всякакви експерименти само заради поредното предизвикателство“.

Всички наркотици си имат свое място в литературата: опиумът благодарение на Кокто и Томас де Куинси, мескалинът с Анри Мишо и Олдъс Хъксли, хероинът у Бъроуз и Ив Салг, пейотълът с посредничеството на Кастанеда, ЛСД благодарение на Тимъти Лиъри и Том Улф, хашишът навсякъде у Бодлер, кокаинът с Брет Истън Елис и Джей Макенъри, бърбънът в пълните съчинения на Чарлз Буковски. Дошло е време екстазите да влезе в Историята на литературата. Това е все едно маркетингова оферта на MDMA.

Минава още половин час. Все още нищо. Изведнъж някаква гореща вълна облива мозъка ми. Като да те удари ток, само че нежно и ласкаво. Не мога да престана да се усмихвам. Всички мои чаркове поемат с доволство тази гореща вълна. Краката и ръцете ми са по-леки от въздуха. Усещам с пълно съзнание всичко, което става с мен, и напълно контролирам тази нова вътрешна енергия. Приемам го откъм забавната страна. Ставам. Приливът продължава: в ушите ми бучи блаженството. Животът внезапно ми се струва съвършено прост: човек се ражда, среща се с чудесни хора, обича ги, беседва с тях, понякога спят заедно. Смъртта не съществува и това е чудесна новина. Ужасно ми се ще да говоря. Ще се запозная с всички хора, за да им кажа колко са ми симпатични. Дори враговете ми са съвсем порядъчни. Впрочем въпросът с враговете е решен: просто нямам такива. Ръся комплименти на всеки срещнат. Само за едно съжалявам: ако в същия момент Адолф Хитлер се намираще в този нощен бар, непременно щях да го прегърна и да му кажа, че сигурно много е страдал, за да направи онова, което е направил. Май е време да изляза на въздух.

Вън вали и всяка капка нежно милва лицето ми. Никога не съм се чувствал толкова добре. В живота ми вече няма никакви проблеми. Светът е пълен с интересни приятели и луди приключения, които само чакат да ги открия в следващите часове. Влизам в друг клуб. Отърсил съм се от всякакви комплекси, никога не съм бил толкова отворен. Някои момичета ме гледат странно, когато ги моля да се омъжат за мен, след като вече нося на пръста си венчална халка. Тялото ми се слива с музиката. Много е горещо, потта ме облива и от това още повече ми се танцува. В главата ми се раждат страхотни хаус-парчета. Аз съм Волфганг-Амадеус-Хаус!

Край мен момичетата танцуват, аз им се усмихвам, общуваме. Движенията ми са съвършени, ритъмът чертае арабески с ръцете ми, пронизвани от триизмерни лазерни холограми. Давам си сметка, че съм напълно дрогиран, но това не ми пречи да галя лица, шии, пълни с разбиране устни.

Когато поглеждам часовника си, установявам, че за пет минути са изминали два часа и половина. И тогава започват проблемите. Установявам, че съм ужасно жаден. Гърлото ми е напълно пресъхнало. Някакъв приятел ми донася четири големи чаши вода, които изпивам на екс. Зъбите ми са стиснати, ръцете много потни, ушите ми пищят.

Едно от момичетата, на което преди половин час съм разкрил моя плам, се лепва за мен. Чувствувам се потиснат: на всяка цена трябва да се измъкна от това задушно място. Как съм издържал толкова време, без да дишам? Измъквам се навън. Уличният кислород ми дава миг успокоение, но ето че започвам да мисля. И тъкмо от този момент нататък нещата съвсем се скапват. Всичките ми проблеми, изчезнали преди три часа, скоростно нахлуват обратно в главата ми: парични затруднения, различни интриги, семейни неприятности, любовта отново става невъзможна, смъртта неминуема. Животът ми е напълно говнян, а стомахът ми свит на топка. Прибирам се у дома с надеждата да подремна, но напразно: изобщо не ми се спи. Единственото конструктивно решение е бързо самоубийство чрез скок от прозореца. Остава ми само да чакам да се съмне, като тракам със зъби и проклинам тази отвратителна измамна дрога. На всичко отгоре по това време няма нищо по телевизията: вторачвам се в някакви ловци, които стрелят по разни животинки. Опитвам се да се поразсея, като си повтарям около две хиляди пъти: „шише с уши на шосе се суши / шише с уши на шосе се суши / шише с уши на шосе се суши“. Таванът нещо ме мрази. На какво ли не е готов човек, за да влезе в литературните антологии. Цяла вечер изповядвах съвършено лични неща пред непознати и се обяснявах в любов на грозилещища.

Екстазито ви кара скъпо да платите няколкото минути химическа радост. Дава ви достъп до един по-добър свят, до едно общество, където всички си подават ръка, където никой повече не се чувства самотен; кара ви да мечтаете за нова ера, освободена от аристотеловата логика, от евклидовата геометрия, от картезианския метод и от фридмановата икономика. Остава ви да надзърнете там и след това без предупреждение ви захлопва вратата под носа.

[1] Музикален критик в областта на рока. — Бел.прев. ↑

[2] Американски актьор и сценарист. — Бел.прев. ↑

РЪКОПИС, НАМЕРЕН В „СЕН-ЖЕРМЕН- ДЕ-ПРЕ“

За последен път седя на първия етаж в кафене „Флор“. Отпивам от последната чаша кока-кола хеви. Скоро всичко ще свърши. Те идат. От другия край на булевард „Сен-Жермен“ вече се дочуват техните викове, скандирания с призови за смърт, оглушителният трясък на самоделните бомби, които взривяват модните бутици, „Джон Лоб“^[1], клонът на „Креди лионе“ на улица „Бак“... Вече са близо.

Пиша набързо тези няколко реда. Те не са завещание, тъй като нямам нищо, което да завещая. Всичко, което познавам, ще изчезне. Нашето падение не ще учуди никого. През идните векове трудовете по история ще изброяват причините за случилото се: разочарованието от управлението на Митеран, сетне от това на Ширак, „общественият разлом“, както те се изразяват... На мен самия обаче ми е странно, че ще трябва да умра точно на десети май^[2]. Твърде необичайна годишнина. Надявам се да не проявят прекалена жестокост и всичко да свърши бързо. Колко им трябва, за да ми видят сметката?

Налага се да призная, че си го заслужихме. Всичко започна, когато кметството на VI район реши да изгони бездомниците от улица „Драгон“. Първо, що за нелепа идея е била да ги оставят да се самонастанят: червеят е бил в плода. Цяла година тези хора са могли да наблюдават разкоша, в който живеем, бутиците с луксозни парцали, отвратителните ни ресторанти, затворените за тях клубове, зле паркираните ни спортни коли и зле изчуканите ни прочути манекенки, цялата тази гнилоч, която безцеремонно сме разстиляли пред сградата за временно настаняване. Нима сме могли да се досетим, че тя ще се превърне в техен троянски кон?

Изборът на Жак Ширак през май 1995 година стана по силата на странно недоразумение... Усмиввам се, докато пиша този евфемизъм, тъй като отвън се чува бръмченето на последния вертолет на нашата

частна охрана. Добре, че беше тя. Ако разчитахме полицията да ни защити...

Надявам се на известна отсрочка, за да довърша този текст. Извинявам се, че излагам всичко накуп. Не смятам, че ще ми остане време да препрочета написаното.

Прогонването от улица „Драгон“, както може да се предположи, протече много зле. Наложих се нашите техно-сили за борба с безредиците да се бият не виртуално, и то за всеки квадратен метър. Мъртвите от двете страни нямаха чет. То си беше война, пряко предавана от TF+^[3], завръщане към класовата борба, богати срещу бедни (награда на зрителите за най-гледано предаване за годината).

След всичко това правителството на Мадлен ни заяви, че трябва да се оправяме сами. Тогава се роди идеята за „Стената на «Сен-Жермен-де-Пре»“. В началото на тази година започна строителството на триметрова преграда, която опасва целия квартал. Градежът погълна улиците „Жакоб“ (заедно с резиденцията на бившия министър-председател), „Сен-Пер“, „Фур“ и „Сен“, бранейки нашето село от евентуални нашественици. Той беше великолепно архитектурно творение на Филип Старк^[4] с инфрачервени камери и лазерни стражеви кули и стана възможно благодарение на волните пожертвования от страна на обитателите, които ни позволиха също така да закупим телеуправляеми вертолети за охраната на „Сен-Жермен-де-Пре“.

След това животът отново стана хубав. Пак можехме да се разхождаме безпрепятствено из квартала. По лицата на жермен-депрейците отново се появиха усмивки. Организирах се всякакви празненства, всички апартаменти денонощно стояха незаключени. Човек можеше спокойно да остави ключа на таблото на своето ферари. Но щем само светлините от прожекторите на вертолетите пробиваха мрака над „Лип“^[5].

През това време останалата част на страната извън този периметър беше потънала, разбира се, в огън и кръв.

Шумът приближава. Ръката ми трепери, защото съм страхливец. Бога ми, не ми се ще да умирам. Вече знам, че ще ги моля на колене като някое лайно. Вярно е, че исках да запазя парите си и да оставя маргиналите да се оправят, както могат. Само че, мамка му, с нищо не

бях по-лош от останалите, не съм си и представял, че положението толкова бързо ще се влоши!

Без съмнение в деня, когато изкормиха Бернар Анри-Леви^[6] и Ариел Домбал^[7], които при това бяха се опитали да се срещнат мирно с тях и да започнат диалог, е трябвало да се усъмня, че ще дойде и нашият ред. Ала и аз постъпих като другите, реших, че това е изолиран инцидент... По-късно устройиха колективно изнасилване на Клаудия Шифър (Награда на зрителите за най-гледано предаване за годината по TF+) и много добре си спомням как всички се надявахме с това цялата история да приключи...

Когато изгориха Матийо Касовиц^[8] най-сетне прогледнахме, но беше твърде късно... Продължението е известно: атентат в „Кастел“^[9], опожаряването на „Грасе“^[10], отвратителното обесване на Филип Солерс^[11] с главата надолу от камбанарията на църквата „Сен-Жермен-де-Пре“...

Пратих последните си бодигардове на разузнаване по булеварда. Какво ли правят? Още преди десет минути трябваше да ми изпратят триизмерен видеосигнал по моя майкрософт-суоч.

Сега жънем това, което сме посели. Като си спомня само как празнувахме падането на комунизма! Този път капитализмът наистина бе победил. Колко сме били слепи! Всички поставени от Карл Маркс въпроси стоят на дневен ред, и то с хиляди пъти по-голяма сила. Въобразявахме си, че е напълно в реда на нещата едно нищожно малцинство привилегировани да управлява грамадното мнозинство от бедни. Притежанието на разкошните ни апартаменти сякаш бе напълно оправдано. Непоносимата гнусота на нашия начин на живот изобщо не ни правеше впечатление.

Зърнах от прозореца главата на един от моите гардове с изцъклени очи, набучена на пика. Влязоха във „Флор“. Върни се, Сартр, хората са полудели! Затварям се в клозета и дописвам тези прощални думи. Шум от стъпки по стълбите. Ето ги. Удрят по вратата.

Не ми се вярва да успея да се сприятеля с тях.

[1] Верига магазини и марка луксозни мъжки обувки. — Бел.прев. ↑

[2] Десети май, така наречената „нощ на барикадите“ е кулминацията на вълненията във Франция през 1968 г., когато в Париж

избухват същински улични сражения между разбунтувалите се студенти и силите на реда. — Бел.прев. ↑

[3] Телевизионен канал, в който на 11 октомври 2002 г. се сливат TF1 и Canal +. — Бел.авт. ↑

[4] Известен френски дизайнер. — Бел.прев. ↑

[5] Известна луксозна бирария в квартал „Сен-Жермен-де-Пре“. — Бел.прев. ↑

[6] Френски писател и философ, представител на т.нар. „поколение от 68 година“ — Бел.прев. ↑

[7] Френска актриса (р. 1955 г.), родена в САЩ. Интимна приятелка на Б.-А. Леви. — Бел.прев. ↑

[8] Френски актьор (р. 1967 г.) (Убийци, Омразата) и режисьор (Пурпурните реки, Готика). — Бел.прев. ↑

[9] Частен клуб на висшето общество. — Бел.прев. ↑

[10] Едно от най-големите френски издателства. — Бел.прев. ↑

[11] Френски писател, представител на групата „Тел Кел“. — Бел.прев. ↑

УНИНИЕ СЛЕД ПРАЗНИКА

Казах му: „Винаги всичко започва от утре.“ Изглеждаше съвсем скапан. Освен това брадясал. И на двамата ни горчеше в устата, а скоро щеше да се съмне. Отдалеч се дочуваше съскането на боклукчийския камион по улица „Варен“.

Луи е стар приятел, но прекалено често се влюбва и това го прави досаден. „Точно така, а после ще ми кажеш, че животът е като деня след края на празника...“ Той постави стара плоча 45 оборота на Арета Франклин, а аз допих бутилката.

— Виждал ли си очите й? Кажи де, виждал ли си очите й?

Разбира се, че бях виждал очите й, познавах Летиция и изобщо не бях забравил, че на времето същите тези очи ми бяха създали подобен проблем. Луи беше затънал до уши и Арета редеше малка молитва за двама ни...

— Тя ми каза, че скоро ще се видим.

— Имаш ли телефона й?

— Ами...

— Монсо 43–32.

— Но...

— Никакво но.

Тя вече беше будна. Но не беше сама и Луи веднага затвори. Сега вече ми стана ясно, че тази нощ няма да се спи. „Нали те предупредих? Тя си е такава: всеки път, когато ти каже здравей, все едно, че ти казва сбогом.“ Съжалявах, че съм бил толкова рязък. Ненавиждах да утешавам Луи, защото той ми напомняше собствените ми минали неприятности. В стаята нахлу тревогата.

Ако някой се интересува за адреса на тревогата, веднага ще му кажа къде обитава. Човек винаги я среща в точно определени часове. Тревогата може да бъде открита на свършено конкретни места.

Ала Луи обичаше да страда. Той принадлежеше към онази категория индивиди, които отказват да членуват в клубове, ако там приемат за членове хора като тях. В известен смисъл бях съвсем

наясно защо работите не вървят. Работите на Луи не вървяха, защото нямаше как да тръгнат.

— В крайна сметка изобщо не ми пука. Важното е, че аз я обичам. Това е важното, за останалото не ми пука.

— Луи, да ти се намира долипран^[1]?

Повървахме известно време. Закусихме в *Бара на пазара*. Тръгнахме си, без да платим. Наложихме да потичаме малко. На улица „Лобино“ срещнахме певица Дани^[2]. Аз повърнах пред Фернан. Луи си смръкна една доза пред Ги.

За всичко бях виновен аз. На мен ми хрумна да отидем там. Добре помня адреса на Летиция. Казах го на шофьора на таксито: авеню „Веласкес“ в VIII район. Еднопосочна улица откъм парка „Монсо“. Нищо не бях забравил. Раната все още зееше. За всичко съм виновен аз.

Луи си смръкна здравата във всяка ноздра и след това позвъни. О, Летиция, ангел мой, защо отвори така лесно вратата? Не са ли те учили, че първо трябва да попиташ кой е, преди да отвориш кутията на Пандора?

— Бързо ѝ затисни устата!

Веднага го направих. Летиция ме ухапа. Стиснах юмрук и я фраснах по лявото око. Луи ѝ изви ръцете зад гърба. Апартаментът вонеше на попърс^[3] (на влизане той беше разсипал флакончето). Родителите на Летиция бяха заминали на работа. Нейният тъпкач също. Така че имахме цял ден на разположение.

Опитвали ли сте се някога да заврете топка за тенис в устата на момиче? Имайте предвид, че ще ви трябва доста време. Инак обаче си струва: сега вече Летиция не крещи; или по-скоро да, но никой не я чува. Родителите ѝ имат вкус: кресла стил Луи XIV плочи на Дорс, ирландско уиски. Подпалихме първите, издраскахме вторите и изпразнихме бутилката — в този ред. Освен това Луи откри нагайка в стаята на Летиция (тя тренира езда). Отмъстихме ѝ от името на нейния кон.

— Кажете ми, нима не би могла да се влюби в мен?

— Оставете тази работа...

— Двамата можехме да заминем на пътешествие... Можехме да си живеем спокойно, никой нямаше да ни пречи...

— Луи, мисля си, че не трябва да се задържаем много тук.

— Каза ми, че сме щели да се видим съвсем скоро...

— Окей, Луи, но сега е малко късно да се жените, струва ми се, че доста се поразвихрихме тука и трябва да си вдигаме чукалата, преди някой да се е прибрал!

— Летиция... Л.Е. в А.Т.И.Ц.И.Я... (всичко това по мелодия на Серж Генсбург).

— Луи, прави каквото намериш за добре, но аз се чупя!

Ледена вихрушка ме зашлеви по лицето. Улицата лъщеше от дъжда. Луи напълно беше откачил и мен ме хвана шубето. Той остана горе при припадналата Летиция. Припаднала и вързана. Нещо ми се губи, но все ми се струва, че Луи беше откачил.

Празниците са като живота: раждат се и умират също като хората. Преживяват върхови моменти и падения. И горе, и долу. Също като нас блясват и падат в праха. Също като за нас, за празниците няма утре.

Когато Луи ми се обади по телефона, не вдигнах слушалката. Секретарят записа всичко. Не можах да разбера всичко, но общо взето ми съобщаваше, че той и Летиция накрая успели да се сдобрят. Питаше ме дали съм съгласен да му бъда кум. Дали искам да стана кръстник на тяхното дете. Плачеше: направо можеше да се чуе как сълзите се стичат по слушалката.

По телевизията госпожиците от Рошфор полюляваха тела. Жак Деми^[4] беше починал. Когато някой умре, веднага пускат негови филми. Затова и хората правят кино. За да придадат важност на живота си. После отново заспах.

Сънувах сън, сънувах свят, изпълнен с ярки цветове и момичета с бронзови трапчинки; мелодии от детството ми звучаха в заглъхналите ми уши; отгоре се сипеше слънце. Сънувах, че вървя към теб и ти ме хващаш за ръката. Сънувах, че сърцето ми се изчервява, че двамата тичаме сред гора от лилии, а птиците разцъфтяват. Сънувах любовта и се влюбих в този сън.

[1] Медикамент на основата на парацетамола. — Бел.прев. ↑

[2] Дани Брийан — нашумял изпълнител на съвременна френска естрадна музика. — Бел.ред. ↑

[3] Течни субстанции със съдоразширяващо действие. Използват се като афродизиак и за усиляване действието на други

наркотици. Съхраняват се във флакони, от които се вдишват. Силно токсични. — Бел.прев. ↑

[4] Френски режисьор (1931–1990). Създател на френския филмов мюзикъл. („Шербургските чадъри“, „Госпожиците от Рошфор“). ↑

МЪЖЪТ, КОЙТО ЗАГЛЕЖДАШЕ МОМИЧЕТАТА I

Според мен химнът на всички плажове не е *Sea, Sex and Sun* на Серж Гензбург, а по-скоро *Обичам да заглеждам момичетата на Патрик Кутен*.

Това е една страхотна песен:

*„Обичам да заглеждам момичетата, които вървят
по плажа
когато свенливо се събличат, а аз не знам какво да
кажа.“*

Всеки път, когато се изтегна върху пясъка, в ушите ми звучи тази ода на половия комплексар, тази апология на балнеолечебното воайорство. Мисля си за безбройните тягостни следобеди, било в Бидар, било в Биариц или в Сен-Тропе, прекарани в наблюдение на госпожици с бронзов тен по монокини, които все не смеех да запrikaзвам. Убеден съм, че хилядите часове на плахо съзерцание са ме превърнали в отвратителния сексуален маниак, какъвто съм днес.

„Гърдите им издути, че животът ги влече. / Очите им, които питат: кое е туй момче?“ В песента на Кутен следва силно кресчендо, което отразява отчайващото безсилие на хетеросексуалния почиващ, съсипан от жегата, попаднал в обкръжението на тази страховита разюздана красота. Момичетата подскачат, ръсят наоколо горещ пясък и кресчат имена на момчета с по-хубав тен от неговия. Когато излизат от водата, връхчетата на гърдите им са придобили виолетов цвят, а подстриганите косми под банския им са прилепнали към тънкия плат. Те се прегръщат с австралийски сърфисти или камаргийски диджеи и изобщо не обръщат внимание на невзрачните момчета със зеленикав тен, които са забили поглед в книгата, а пениса дълбоко в хавлията.

Така и не забелязват парализираните от страх поклонници, немите влюбени, озлобените романтици.

Браво на Кутен, че е възпял тази безмълвна лятна болка.

Как могат да позволяват на шестнадесетгодишните момичета да се шляят свободно по брега на морето? Изпънатите им шии, вирнатите им задници, устните, които блажено смучат ягодов сладолед на клечка, изящно извитият им гръбнак, крехките им лопатки, мокрите им коси, белите им като морска пяна зъби, тясната им цепка, розовият им език, светлите места по копринената кожа, белязани от банския, малките им стъпала с лакирани нокти, гърдите, които напълно пасват на дланта ми...

Харесва ми да пиша за момичетата. То и какво друго му остава на човек, когато е влюбен в сто от тях едновременно? Пъпчетата им са басейнчета, пълни с плажно масло. Бях на шестнадесет години, когато всичко това започна. Сега съм на двойно повече, а то все още продължава. Пиша тези редове във Форментера, през юни 1997 година. До мен лежи моята годеница, но проклятието все така тегне над мен: съдено ми е до края на живота да се вирам в този парад на жестоката невинност.

Днес, когато вече съм велик писател, издаван в десетхилядни тиражи, изобщо не съм забравил, че вие разбихте сърцето ми, шайка малки мръсници.

КАК ДА СТАНЕШ ИЗВЕСТЕН

Животът ми е гаден и смятам да приключа с него. Писна ми да возя разни кретени, които вонят на афършейв и ръсят кокаин по задната седалка. Яко се насмуках с мастика, натъпках се с прозак^[1] и изобщо не ми пука за бухналите им прически като от някой бразилски сериал. Как я докарах дотук? Когато бях малък, си мислех, че животът е пред мен. Сега съм едно дебело нищожество, шофьор на временен договор за Париж и предградията, който в момента кара по улица „Риволи“. От двете страни се редят шикозни апартаменти с изглед към парка „Тюйлери“, фрашкани с изрусени курви, които се шибат отзад с разни телевизионни водещи върху канапета марка „Ромео“. Зад мен клиентката се киска на поредната идиотщина на мургавия пич до нея. „Дарлинг, купих си нов хеликоптер за яхтата — или пък нова яхта за хеликоптера? Или пък самолет, за да правим 4×4 в басейна?“ Да ти го начукам, простако. Ще ти видя сметката като две и две четири. Пиян съм до козирката и натискам газта до дупка. Дебна го в огледалото за обратно виждане с напудрения му нос, напомадената коса и златната верижка на часовника. Неговата шафрантия няма ли най-послед да си затвори плювалника? Все се надявах, че животът ще ми даде някакъв шанс, че ми готви някаква изненада. Ама кур! Изненадите са за богатите. Животът на бедните е предвидим и можеш да го разкажеш предварително. Бъдещето не се отнася до мен. Аз съм грозен, зле облечен. Те гледат дебелия ми тил, бичия ми врат, а самите са красиви, миришат на хубаво и ме презират. Тя сигурно ми се подиграва, но аз ще сложа край на всичко това. Площад „Конкорд“? Нощем градът е прекрасен. Ето на, дори това не съм го измислил аз.

Аз съм един нещастен бедняк и следователно беден нещастник. От онези, с които не ти се и седи. От онези, които ги наричат по малко име с „господин“ отпред, както се полага на слугите. Моята съдба никога не е приличала на площад „Конкорд“, а прилагателни като „сияен“ и „бляскав“ са запазена марка на други. Пия, за да забравя, че съм забравен. Давам газ, защото ми писна да карам по банкетата. Хайде

готово, тя отвори дюкяна на нейния арабин и му налага грездея. Честна дума, виждам всичко в огледалото, а те сигурно се възбуждат, като си мислят, че ги гледам. Докато тя му го смуче, той смърка кокаин. Да пукнат дано, писна ми все аз да съм прецаканият. Какво толкова му намира на тоя, освен мангизите? Защо на мен, мамицата му, никога не ми се е случвало да ми лижат ташаците на задната седалка на лимузина? От къде на къде тази пачавра ще ме гледа състрадателно с разпуснатата си коса и с натрапчивия си парфюм „ела ми го изяж“? Гади ми се от любезността на богатите, от усмивките им, които ти казват „чупка“, и от които се чувствуваш като просяк. Ясно ми е колко съм грозен и нищожен.

По радиото се лее „Viva Forever“ на Спайсгърлс. Усилвам звука. Аз съм най-неинтересното нещо в тази кола. Тръгнал отникъде заникъде. Поемам по крайбрежния. Копелето с лъснатата коса нарочно пъшка, като някой актьор от порнофилм. Тръгнал отникъде, за да стигне доникъде. И аз съм свалял жени, но грозни, а и от мен само им ставаше кофти. С нищо не можех да ги смая. Съжалявах, че са тръгнали с мен. На никоя от тях не й се прииска да остарее заедно с мен. (Дори и на мен самия.) Никога не съм бил влюбен, никога никого не съм докарвал до оргазъм. Любовта струва скъпо, а аз все нямах пари. Дебел съм, пръстите, с които стискам волана, са космати и подпухнали, като на нищо и никакъв шофьор. Баща ми непрекъснато ми повтаряше, че съм бил некадърник, а аз направих каквото можах да излезе прав. Така и не се изучих, все висях пред телевизора, а след това си губех времето в къркане. Единственият изпит, който успях да взема, беше за шофьорската книжка (и то докато бях в казармата).

За какво ги има на света хора като мен? Ние сме безполезни и досадни. За нас не пише в списания като „Воаси“, На погребението ми я дойде някой, я не. Боже, ако те има, обясни ми защо открай време съм толкова зле облечен? Готово, мръсникът й се изплюка в устата. Тя плюе в носната си кърпичка. Дори не можа да го глътне, е, не е като чер хайвер от Иран. Може и да си продава задника курвата му с курва, ама чак да пие арабска сперма? Виж ги колко им е гот. Направо като на картичка. Но ще си намерят майстора. Седях си кротко облакътен в бар „Забрава“, обръщах мастика след мастика и ръсех расистки приказки пред други човешки отрепки, когато мобилният ми взе, че записука, трябвало да върна обратно онези, за да могат те да ме треснат с

непорочното си щастие право в тъпия сурат, а на всичко отгоре и да им благодаря?

Арабеската пъха маникюрените си пръсти в косите на изрусената. „Viva Forever“. Да имате да вземате. Я да ги видя как ще изглеждат, когато мутрите им на джетсетъри^[2] се нафрашкат с натрошени стъкла. Всеки рано или късно получава своя шанс. На мен ми идва за пръв път тази нощ. Днес е последният ден от остатъка на моя живот. Отвсякъде са ме гонили, но тази вечер вземам нещата в свои ръце. За пръв път в живота си имам амбиция: когато си провалил живота си, трябва да се опиташ да успееш поне в смъртта.

— Mister Paul, you're driving too fast^[3]!

Ами да! Принцесата вече я е шубе. Да не съм луд да пропусна такъв случай. Наближаваме моста „Алма“ и аз навлизам в тунела с двеста в час. Хайде хоп, едно завъртане на волана, нямам какво да губя: насочвам право към стената. Ебете си майката! Целият свят ще научи за мен.

Една смърт голяма колкото хотел „Риц“.

Откъде да знам, може пък да остана прочут чак до 2000 година.

[1] Антидепресант. — Бел.прев. ↑

[2] Хора от висшето общество, които притежават частни самолети или често наемат частни полети. — Бел.прев. ↑

[3] Господин Пол, карате много бързо! (англ.) — Бел.ред. ↑

НАЙ-ВЕЛИКИЯТ ЖИВ ФРЕНСКИ ПИСАТЕЛ

Париж е малък град: винаги съм знаел, че рано или късно ще Го срещна. И въпреки това, като всички дълго очаквани събития, срещата ми с Най-Великия Жив Френски Писател изобщо не протече, както си бях представял. Да си призная, изобщо не бях очаквал да се запозная с него в канавката на улица „Пренсес“. По-късно научих, че в това нямамо нищо удивително, но тогава все още бях наивен като пъпчив юноша.

Най-Великият Жив Френски Писател лежеше в локвата и по всичко личеше, че виновен за това не е Русо^[1]. Ако трябва да се дири виновник, то най-вероятният е Джони Уокър. В опиянението на Най-Великия Жив Френски Писател нямаше нищо патриотично.

Той си мърмореше нещо под носа. Наведох се и допрях ухо до устата му: по всяка вероятност беше жаден. Помогнах му да се изправи. Слава Богу, улица „Пренсес“ разполага с много питейни заведения, отворени в този късен час. За разлика от неповторимата за нашата литература музикалност на неговия слог, Най-Великият Жив Френски Писател тежеше цял тон. Влязохме в „Тони“ и той се строполи на първия стол.

За нещастие столът беше вече зает и се наложи Тони да се намеси, за да предотврати едно напълно основателно спречкване. Възползвах се, за да помоля за чаша вода и аспириин.

По онова време не познавах добре писателите. Ала в крайна сметка човек се учи от грешките си. Затова се наложи да използвам чашата вода, за да освежа потното си лице. Трябваше да се сетя, че човек не бива да се прави на доктор посред нощ по улиците на „Сен-Жермен-де-Пре“. Без съмнение бях здравата прекалил с вежливостта. Разбрах, че думата „жажда“ в устата на Най-Великия Жив Френски Писател си има точно определено значение. За да поправа грешката си, реших да го придружа в неговия славен път.

Получи се обиколка, каквато никога след това не съм преживявал.

Живнал от една мастика без вода при Тони, Най-Великият Жив Френски Писател ме увлече в своето вихрено препускане. Опустошихме последователно всички бистра по улиците „Гизард“ и „Канет“. „Напред!“, „На абордаж!“ — бяха бойните му викове, които непреодолимо ми напомняха героя на един от неговите прочути романи. Не след дълго нощта се превърна във върволица смътно проблясващи светлини и далечни смехове, които се въртяха в кръг все по-бързо и по-бързо, подобно полилеите във виенските салони, когато там танцуват валсове от Щраус, а пяната от шампанското ви плиска в лицето, сълзи по една отминала епоха, а ти пееш и танцуваш още и още, за да забравиш своята любов и живота, който отлита безвъзвратно.

С една дума, нещата около мен започваха да ми се губят. И точно в този момент се случи нещо непонятно. Най-Великият Жив Френски Писател се нахвърли върху група млади ръгбисти, насядали на бара в „Рубенс“ на улица „Мазарин“. Той започна да ги дърпа за яката и да ги обсипва с обиди. Много скоро реверите спортисти престанаха да се шегуват и заблъскаха нашия човек. Той се противеше и продължаваше да ги нарича педали, шибаняци, тъпанари и дрисльовци, така че мелето бързо премина в юмруци по мутрата, ритници в корема и ташаците, удари с глава по носа.

Бях намерил прикрытие в ъгъла на бара и това ми даде възможност да видя как четирима от ръгбистите се опитаха да строшат предното стъкло на една кола, използвайки за целта главата на Най-Великия Жив Френски Писател.

Щом ядът им попремина, аз се втурнах да му помогна. Изобщо не бяха го щадили. От двете аркади на веждите му и от носа му струеше кръв. Окосмената част на черепа също бе окървавена, а освен това му липсваха два зъба. Запитах го какво го е накарало да се заяде с тази банда грубияни. Вместо отговор той повърна върху панталона ми. Внезапно се почувствах много изморен. Междувременно Най-Великият Жив Френски Писател заспа на коленете ми.

Взех се в ръце, вдигнах него на ръце, а сетне го метнах на гръб. Слава Богу, аптеката в дрогерията „Сен-Жермен“ още беше отворена. Госпожицата, която осигуряваше нощното дежурство, придоби

странно изражение на лицето, когато ни видя да влизаме, мен, висок, мършав и мъртво пиян, с подгизнал от повръщано и от кръв панталон, и Най-Великия Жив Френски Писател върху крехките ми рамене. Въпреки изтощението си, намерих сили да ѝ обясня, че този прославен човек е бил зверски малтретиран и че трябва спешно да му бъде оказана първа помощ. Тя го положи на пода и започна да промива разбитото му лице с деветдесетградусов спирт.

Най-Великият Жив Френски Писател нададе рев от болка, което според мен би могло да му бъде простено. Това не се отнасяше обаче за жеста, с който разтвори блузата на младата сестра самарянка и започна да хапе до кръв гърдите ѝ. Това си беше доста странен начин да изрази своята признателност към някого, който само се опитва да дезинфекцира раните му.

Канех се да се намеся и да отърва девойката, когато забелязах върху устните ѝ красноречива усмивка: очевидно това ѝ харесваше! Яхнала Най-Великия Жив Френски Писател, хитрушата вече търкаше окървавения му нос с вълната между краката си (вместо да използва за целта хигроскопичен памук). Вече нищо не разбирах. Излязох на чист въздух в момента, когато блузата ѝ прелетя над касата и се приземи върху щанда „Четки за зъби“.

Когато се върнах, двамата пушеха от една цигара, а тя му помагаше да оправи възела на вратовръзката си. Най-Великият Жив Френски Писател изглеждаше в пълна форма. Щом ме съзря, той се изправи със скок и се втурна срещу ми с вик: „Крадец! Дръжте го! Този ми отмъкна портфейла!“ Хукнах колкото ми държат краката, но той успя да се метне върху мен с кикот и започна да обяснява, че това било начин да се измъкне от сестрата, за да можем да продължим нашата обиколка, тъй като нощта едва сега започвала. Самият аз не бях чак толкова въодушевен, но на човек не му се случва всеки ден да прекара нощта с подобна личност. Затова се съгласих да го придружа, обещавайки пред себе си, че вече няма да близна алкохол.

Този път обиколката беше величествена, грандиозна и гротескна. Най-Великият Жив Френски Писател непрекъснато избухваше в заразителен смях и отвсякъде валяха поздравления, овации и прегръдки. Дори (и особено) президентът на републиката не би могъл да мечтае за подобен прием. Баровете се редуваха един след друг, докато ние възторжено ги изреждахме. Аз очевидно се отказах от

поетия пред самия мен нелеп ангажимент и правех компания на Великия мъж в пиенето. Въпреки всичкото ми възхищение нищо човешко не ми бе чуждо и от пиенето с все сила гърлото ми бе пресъхнало.

Нищо не бе в състояние да ни спре. Катерехме се по масите, за да възпламеняваме тълпата, отрупвани с приветствия, предлагаме ризите си на непознати или пък пръскахме момичетата с шампанско. Поред се качвахме един-друг на раменете, за да открием в далечината следващото пристанище, подобно наблюдатели на пиратски кораб, които дирят на хоризонта поредната си жертва. Точно така. Най-Великият Жив Френски Писател и моя милост бяхме един Пиян кораб^[2].

След безкрайни безумства нашият Пиян кораб бе изхвърлен у „Кастел“, нещо като частен залив, където съдържателят при случай умееше да проявява разбиране към закъсалите корабокрушеници. Чашите непрекъснато си оставаха пълни, въпреки ожесточението, с което ги изпразвахме. Мисля, че точно в този момент реших да встъпя на Литературното поприще. Тогава бях млад и още не носех на пиене.

Внезапно Най-Великият Жив Френски Писател стана мрачен. Току-що бе влязла жена му в компанията на един млад моден автор. Последният бе член на групата на „неоветераните“, братство, отдадено на пиршества и литература, което гравитираше около неколцина издатели (Льо Ресиф, Ла Табл д’От) и едно ново списание, наречено *Шан-з-Елизе*. Щом разпозна Най-Великия Жив Френски Писател, на младия автор му премая от възхищение и той се втурна с протегнатата ръка. Ръката така и остана протегната във въздуха. Лично аз се разтревожих, защото усетих надвисването на нова драма. Поне веднъж предчувствието не ме излъга.

Когато линейката на Бърза помощ откара онова, което бе останало от младия автор, Най-Великият Жив Френски Писател и жена му продължаваха да *танцуват* слоу, скубейки се взаимно. Аз през това време опразвах чашите, като в същото време се опитвах да прочистя ума си. Всичко бе станало толкова бързо. Трябваше ли всяка вечер да преживявам едни и същи приключения, за да стана писател? Не можеше ли от време на време да прекъсвам? Творчеството наистина ли бе неразривно свързано с разрушението? И все неща от този род.

Накрая съм заспал.

Най-Великият Жив Френски Писател умря няколко месеца по-късно. Това се случи преди десет години. И до днес продължавам да се питам как е успявал той да съчетае тези две дейности: да пише и да живее.

[1] Намек за песничката на Гаврош от романа на Юго „Клетниците“. — Бел.прев. ↑

[2] *Пияният кораб* — прочута поема от Артюр Рембо. — Бел.прев. ↑

НАЙ-ГАДНАТА НОВЕЛА В ТОЗИ СБОРНИК

Предупреждение: някои пасажии от този текст са в състояние да накърнят чувствителността на нашите най-романтични читатели.

Чуствам, че отново ще се разплача, ако се върна към тази история. Ала на всяка цена трябва да я разкажа: има хора, които биха могли да се поучат от моя пример. Така поне ще живея с илюзията, че не съм съсипал за нищо най-прекрасната любовна история в моя живот.

Всичко започна с една шега. Помня го, сякаш беше вчера. Попитах я какво би направила, за да докаже своята любов. Тя ми отвърна, че би направила всичко. Тогава аз се усмихнах и тя също се усмихна. Колко безразсъдни сме били.

Естествено от този момент всичко тръгна наопаки. Преди това непрекъснато правехме любов, без да му мислим. Нямахме нужда от друго доказателство за любовта. То е като да изпиеш чаша вода — само че вкусът е по-силен и през цялото време си жаден. Достатъчно бе тя да ме погледне и моят малък приятел веднага се събуждаше. Тя разтваряше устни; аз поставях моите върху тях; езикът ѝ започваше да гъделичка венците ми и имаше вкус на ягода; аз прокарвах пръсти в ухаещите ѝ коси; тя започваше да гали кожата под ризата ми; дишането ни се учестяваше; разкопчавах сутиена ѝ с черна дантела, за да освободя връхчетата на гърдите ѝ; те имаха вкус на бонбони „Крема“: тялото ѝ беше същинска сладкарница; на самообслужване; бърза закуска, в която обичах да прекарвам времето си, да се шляя, да се колебая между влажните ѝ гащички и четния ѝ брой гърди; когато целуваш с език, накрая нещата излизат от контрол; после напред и назад; докато се изпразвах, крещях името ѝ; а тя моето.

Точката и запетаята са нещо много еротично.

Просто си бяхме една нормална влюбена двойка. Нещата се обърнаха в момента, когато решихме, че любовта се нуждае от доказателства. Сякаш това да я правим не беше достатъчно.

В началото нямаше нищо страшно. Тя поиска от мен да спра да дишам за една минута. Успеех ли, това означавало, че я обичам. Беше лесно. След това ме остави на мира за няколко дни. Ала тогава аз поех инициативата.

— Ако ме обичаш, постави пръста си в пламъка на свещта, докато ти кажа да го махнеш.

Обичаше ме, нямаше никакво съмнение. И двамата се забавлявахме, докато промивах мехурчето върху показалеца ѝ. Това, за което тогава не си давахме сметка, бе, че сме пъхнали пръст в един адски механизъм.

И така всеки на свой ред. Наддаването не закъсня. За да ѝ докажа любовта си, трябваше последователно:

- да оближа клозетната чиния;
 - да изпия пикнята си;
 - да прочета до края романа на Клер Шазал^[1];
 - да си покажа ташаците по време на делови обяд;
 - да ѝ дам сто хиляди франка, без да имам право да я чукам;
 - да получа чифт плесници пред кафене „Марли“, без да протестирам;
 - да стоя затворен в килера прав в продължение на десет часа;
 - да ходя с щипки за хартия на връхчетата на гърдите;
 - да се облека в женски дрехи вечерта, когато тя бе поканила на гости приятелките си, и да им сервирам на масата.
- От своя страна, за да проверя дали тя ме обича, аз я принудих:
- да изяде кучешко лайно на улицата;
 - да носи в продължение на три дни изкуствен фалос в задника, без да може да отиде по нужда;
 - да изгледа до края последния филм на Лъолуш;
 - да пробие клитора си без упойка;
 - да отиде заедно с мен на събиране и да гледа как свалям всичките ѝ приятелки, без да реагира;
 - да се остави на кучето, чието лайно бе изяла;
 - а стои цял ден завързана за светофара само по бельо;
 - да се маскира като кучка вечерта на рождения си ден и да приема гостите лаейки;
 - да отиде до „Режин“^[2] завързана с кучешки нашийник.

Няма съмнение: кажи-речи си бяхме обявили война. Само че дотук бяха само ордьоври. Занапред по взаимно съгласие решихме в нашите любовни изпитания да вземат участие и други лица.

Една вечер я заведох при приятели садисти. Тя беше със завързани очи и с белезници на ръцете. Преди да позвъня, ѝ припомних правилата на играта:

— Ако започнеш да молиш да спрат, това ще означава, че не ме обичаш.

Само че тя това си го знаеше наизуст.

Тримата ми приятели отначало разрязаха дрехите ѝ с ножица. Единият от тях държеше ръцете ѝ зад гърба, а другите двама пореха роклята ѝ, сутиена и чорапите. Тя трепереше от уплаха, чувствайки допира на студения метал до кожата си. Когато остана гола, започнаха да я опипват навсякъде: гърди, корем, задник, вулва, бедра, след това ѝ се изредиха и тримата, отначало с пръсти, а после наистина, първо поединично, накрая едновременно (единият в устата, другият във вагината, третият в ануса и всичко това при пълна съгласуваност). Когато се изпразниха едновременно, дойде ред на сериозната работа.

Ръцете ѝ бяха завързани над главата за халка в стената. Свалиха ѝ превръзката, за да може да вижда бича, нагайката и ремъците, сетне краката ѝ бяха стегнати с въжета за стената, а очите ѝ отново завързани. Бичувахме я четиримата в продължение на двадесет минути. След края на упражнението трудно можеше да се каже кой е по-изморен, изгубилата дъх от молби и писъци жертва или изтощените от размахване на камшиците палачи. Ала тя издържа, следователно ме обичаше.

За да отпразнуваме това, я жигосахме с нажежено желязо върху дясната страна на задника.

След това дойде моят ред. Тъй като я обичах, трябваше да понеса всичко, без да ми мигне окото. Танто за танто. Тя ме заведе на вечеря с един от нейните „бивши“ — с други думи тип, когото ненавиждах. Когато приключихме, тя му каза:

— Любов моя, да знаеш, не съм те забравила.

После продължи, като кимна към мен с глава:

— Този палячо никога няма да замести онова, което преживяхме заедно. Впрочем, той е такова нищожество, че може да ни гледа как правим любов, без да си мръдне пръста.

Останах седнал на мястото си, докато тя яхаше моя предшественик и най-зъл враг. Целуна го право по устата, като го галеше по чепа. Той гледаше сащисано към мен. Тъй като изобщо не реагирах, той влезе в играта и скоро я набучи на шиша си. През целия си живот не съм страдал така. Искаше ми се да умра на място. Не преставах обаче да си повтарям, че това страдание е доказателство за моята любов. Когато двамата едновременно стигнаха до оргазъм, тя се обърна към мен изтощена, потна и ми каза да си вървя, тъй като имали желание да продължат насаме. На това място аз се разридах от ярост и отчаяние. Замолих я:

— Милост, по-скоро ми отрежи един пръст, но не прави това!

Тя взе, че се хвана за думата. Моят съперник бе този, който ми ампутира една фаланга от малкия пръст на лявата ръка. Беше ужасно, но не толкова, колкото да ги оставя сами. И освен това да не можеш да се почешеш по лявото ухо не е чак такава жертва, колкото да ти сложи рога някакъв тъпанар.

От този момент насетне нашата любов започна да се нуждае от все повече доказателства.

Аз я накарах да прави любов с един серопозитивен приятел без презерватив (по време на една дивашка нощ).

Тя ме помоли да направя свирка на баща ѝ.

Аз я накарах да проституира на авеню „Фош“. В резултат я прибраха ченгетата и бе изнасилена колективно от целия полицейски участък и от неколцина бездомници, без аз да си мръдна малкия пръст, тъй като тя ми го бе отрязала. Тя ми навря разпятие в задника по време на опелото на сестра ми, чийто труп преди това се наложи да прескоча.

Аз изучах пред нея всичките ѝ най-добри приятелки.

Тя ме принуди да кумувам на бракосъчетанието ѝ със сина на някакъв богат борсов посредник.

Аз я затворих в мазе, пълно с плъхове и тарантули.

Не бива да пропусна и най-страшното: тя се оказа толкова извратена, че ме принуди да вечерям на четири очи с Роман Боренже^[3].

В продължение на една година ние извършихме всичко, всичко. До такава степен, че ни се изчерпи въображението.

Сетне един ден, когато дойде моят ред да я изпитвам, аз открих върховното доказателство за любовта. Онова, което щеше да означава, че тя ме обича за цял живот.

Не, не я убих. Прекалено просто би било. Исках тя да страда до края на дните си, за да ми удостоверява във всеки един момент своята абсолютна любов чак до смъртта.

Ето защо я напуснах.

Поради което тя никога повече не ме видя.

С всеки изминал ден всеки от нас страда все по-силно за другия. Плачем един за друг вече години наред. Ала и тя като мен знае, че иначе не може и да бъде.

Нашето най-силно доказателство за любовта ни бе никога повече да не се виждаме.

[1] Телевизионна водеща на канал TF1, авторка на романи, последният от които е озаглавен *Защо да страдаме?* — Бел.прев. ↑

[2] Известен парижки ресторант с екзотични специалитети. — Бел.прев. ↑

[3] Френска актриса, изпълнила главната женска роля в „Диви ноци“ на Сирил Колар. — Бел.прев. ↑

МЪЖЪТ, КОЙТО ЗАГЛЕЖДАШЕ МОМИЧЕТАТА II

Сексът се е превърнал в едно шоу без край, на което ние сме ревностни зрители: в неделя вечер към 22 и 30 включвам М6: разкошна мулатка, излязла от поемите на Бодлер, разкрива на млада шведка насадата от използването на най-новия лосион от „Джонсън и Джонсън“: аз съсредоточено наблюдавам как те се търкат голи една в друга: тяхното скимтене е дублирано на френски; моят свят е пълен с подобни картини: в моя свят има взаимни женски мастурбации, кабелни сеанси на групов секс с насилие и изпражнения в лицето: има реклами за телове за баня, в които няколко манекенки покриват с пяна гърдите си: като в клипа на Мадона със завързани очи или клипа на Зази^[1], където всички се потят на поразия, докато гаят разни тела: срещнах самата Зази: докато разговаряхме, си мислех само за онзи групов секс в психиатричната клиника, за мършавото ѝ тяло, покрито с прясна боя: казах ѝ, че любимият ми филм е „Прозорец към задния двор“ на Алфред Хичкок: несравнимо по-добър от „Дубльорката“ или „Сливър“, макар да са от един и същ регистър; воайорството: често сънувам как лежа със счупен крак, а Грейс Кели в рокля висша мода ми помага да следя с далекоглед съседите отсреща: прекарваме заедно дълги следобеди, като наблюдаваме крадешком през прозореца: за нещастие моят апартамент гледа към двор, където единственото нещо, което може да се види, е портиерката, която подрежда кофите за смет: никаква секси съседка, която да се разхожда по слипове пред прозореца: много съжалявам за това, повярвайте ми: понякога не съм чак дотам воайор: превръщам се в подслушвач: оценявам по достойнство стенанията на Джейн Биркин в „Обичам те също“: двойката, която живее над мен, също пъшка не зле: заслушвам се в скърцането на леглото, докато ускоряват: затварям очи, за да стана отново воайор: така е и по празниците: тогава мога да упражнявам воайорството си до насита: сам в моя ъгъл гледам как моите светски приятелки се маскират като курви, а моите приятелки курви се

маскират като светски жени: не след дълго си представям, че съм Великият Гетсби или Анди Уорхол, докато отпивам, без да бързам от питието си, а през това време моите приятели се бичуват взаимно с нагайки марка „Хермес“: прибирам се на разсъмване и минавам покрай павилиони за вестници, където има купища списания с едно от друго по-съблазнителни заглавия: „Демония“, „Пуси Маг“, „Пандора'с Бокс“, „Файнаншъл таймс“: преди да се кача в таксито, прочитам рекламата на един сексшоп: „100 филма за 10 франка, непрекъснато пийпшоу, кожени приспособления, залъгалки, бельо“: предпочитам да не влизам, защото съм прекалено известен: това е моят живот: би трябвало да кажа нашият живот: нямам умствен СПИН: ние всички имаме умствен презерватив: начинът, по който се браним, е да гледаме всичко, без да правим нищо: моят полов орган са очите: ако само знаете колко топмодели съм изчукал с очи: аз съм визуален маниак: наблюдавам човешките същества как живеят, страдат, умират: по телевизията или на живо: страх ме е да заговарям непознати момичета: от стеснителност, разбира се, но също и от скука: играта на свалка е толкова предвидима: черпиш едно питие, пиеш едно такова, ръсиш комплименти, танцуваш джърк, поставяш ръка на бедрото, целуваш, като пускаш език, отлепяш със скутера, в апартамента пиете по още едно, надървяш се, вкарваш го във вагината, движиш се напред-назад, изстрелваш сперма в презерватива, едва се сдържаш да не избягаш веднага след това: гледането е далеч не толкова отегчително: скоптофилията е градивна леност (скоптофилия: синоним на „воайорство“, балъци такива): аз съм воайор във всяко отношение: Рембо изобщо не е прав: поетът не трябва да бъде съзерцател, а воайор на облаците, воайор на луната и на звездите, воайор на слънцето, когато то изгрява и когато залязва, а после отново изгрява, воайор на летищата, воайор на пътниците: аз съм воайор на минувачките, на сервитьорките, на разпоредителките, на продавачките на хотдог: воайор на Кристи Търлингтън^[2] и на Сена под „Пон де-з-Ар“, воайор на небето и на остров Сите: воайор на незрящите, воайор на воайорите: най-накрая се прибирам у дома: само при жена си не съм воайор: когато съм с нея, си откъщвам: тогава съм сляп.

[1] Френска певица (р. 1964) от аристократичен произход (истинско име Изабел дьо Трюши дьо Варен). — Бел.прев. ↑

[2] Топмодел, рекламно лице на Ив Сен-Лоран, Валентино и др.
— Бел.прев. ↑

ЕКСТАЗИ А ГО-ГО

Целият свят тъне в непрогледна нощ. Светът е една тъмна и безконечна празнота, която не може да се сравни с нищо. Някъде в това безкрайно пространство се намира една малка сфера, наречена Земя. Върху тази смехотворна планета от водата стърчат няколко континента, които за щяло и нещяло се бият помежду си. Единият от тях се нарича Азия. В югоизточната част на Азия е разположен един грамаден бардак, носещ названието Тайланд. В долната част на страната остров Пукет приютява тълпи безделници. На този остров се намира едно особено оживено нощем село — Патонг. В Патонг баровете с курви нямат чет, но един от тях е особено реномиран с качеството на своята програма „Екстази А Го-Го“. (Срещу посочената по-долу карта ще ви бъде предоставен изключително топъл прием, както и 20% намаление на първата поръчка.)

И не щеш ли кого виждаме облегнат на бара в това гнездо на разврата да си пие бирата „Сангха“ от 60 бата (10 франка) халбата?

Фредерик Бегбеде малко преди полунощ.

Фредерик е дошъл да прекара тук коледните празници със своята любима Делфин. Ала двамата са се разбрали да изкарат тъкмо тази вечер по ергенски. Всеки има право да върши каквото си ще чак до разсъмване. Фредерик и Делфин наистина са модерна двойка: разведени са и не желаят отново да се женят, така че от време на време се преструват, че са сами, за да могат да изкарат заедно повече от три години. Това обяснява защо тази вечер Фредерик е без компания. Той съзерцава някакви създания по прашки и сутиен, които се гърчат на кръглия бар, лижейки отвесно поставени стоманени тръби, досущ като онези във вагоните на парижкото метро.

Те поглеждат крадешком към грамадния телевизионен екран, по който предават мач по тай-бокс, спонсориран от „Самсунг“. Фредерик се опиянява от зрелището на сблъсъка между секса и насилието. В Тайланд момичетата проституират, а момчетата се бият, това е положението.

„Това, което убива чувствата между двама души, е верността“, мърмори си той, втрещен в дребничка брюнетка по трико и високи лачени обувки с остри токове. В пъпа на брюнетката е инкрустиран изкуствен диамант, на нежното ѝ ляво рамо е татуиран дракон. Тя се навежда към него и му се усмихва, облизвайки устни. Той пита бармана колко струва номер 25. Ала барманът не разбира английски и му поднася нова халба студена „Сингха“. Някакъв изрусен диджей пуска евроданс.

„Предпочитам да се чувствам виновен, отколкото незадоволен“, казва си Фредерик, защото е продукт на католическото възпитание. Пита се къде ли е Делфин в този момент. Може би на масаж при някоя тайландка. Или е в леглото и гледа порнофилм. Или пък е заспала, след като е изпушила лула канабис.

Го-го гърлата продължава да се надвесва над него. Фредерик пъхва нос между гърдите ѝ. Ще му се да открие някакво човешко същество по тези съмнителни места. Момичето се е напарфюмирало с „Кензо джангъл“. На Фредерик му става забавно, защото самият той е автор на клипа за този парфюм. Тридесетсекунден филм, по време на който руса японка среща стадо метални слонове във виртуална савана (режисьор Жан-Батист Мондино; художник Тиери Гуно). Ако момичето знаеше, че се опитва да се продаде на човека, който ѝ е продал парфюма! Светът е нищожно малък и цялата вселена е потънала в мрак. Текстът към клипа е: „Опитайте се да я опитомите“. Нищо по-добро не би могло да се измисли. Смесването на расите му харесва не по-малко от смесването на питиетата. Ала шоугърлата номер 25 смуче пръстите си, докато се отдалечава в ритъма на техно по посока на двама коремести германци с тениски „Адидас“, които шумно я аплодират.

„Любовта и желанието са две различни неща“, размишлява Фредерик.

Ненадейно някой го тупва по рамото. Един дебел азиатец му се усмихва. Под тънките му мустачки липсват два предни зъба.

— You want girl^[1]?

Фредерик плесва дланта на беззъбия сумист.

— Beautiful. Why not? But I'm looking for something special^[2].

Човекът кимва и му прави знак да го последва. Двамата излизат от *Екстази А Го-Го*. На улицата температурата е тридесет и пет

градуса и заобикаляйки минувачите, те стигат до тъмна врата, над която свети реклама; „Massage Parlour“. Дебелият влиза пръв, а след него и Фредерик. През лабиринт осветени от розов неон коридори стигат до салон, където светлината е по-приглушена. Тогава Фредерик обяснява на сумо-сводника, че не желае традиционно боди-боди, а се нуждае от нещо по-възбуждащо.

— I want something special, you understand^[3]?

Другият склучва молитвено ръце, кимва с глава и преди да изчезне, замолва Фредерик да потърпи:

— Five minutes, I come back^[4].

Фредерик неволно се сеца за девиза на художника Франсис Бейкън: „Човек се ражда и умира и ако междувременно се случи нещо, толкова по-добре.“

Докато прекосяваше Бангла Роуд, той бе срещнал около две хиляди проститутки и не бе успял да запази хладнокръвие. Уредбите марка „Бозе“ дънят последния хит на Джордж Майкъл:

*„I think I’m done with the sofa
Let’s go outside.“*

След уречените триста секунди дебелият камерхер се връща, придружен от един разкошен „катоей“ (тайландски травестит). Транссексуалният индивид притежава чифт великолепни гърди, влизащи в рязко противоречие с члена му в пълна ерекция. Фредерик завърта отрицателно глава.

— I’m sorry.

Той разбира колко трепет е в състояние да предизвика подобно несъответствие, но не от това има нужда тази вечер.

— I wait five minutes^[5].

Церемониалмайсторът вероятно приема отказа като предизвикателство, защото се оттегля с доволна усмивка, отвеждайки под ръка разочарования травестит. Откога е търсил такъв претенциозен клиент! Фредерик с нетърпение чака следващата изненада и не си дава сметка, че не може да се очаква изненада, тъй като самите понятия са несъвместими.

— Да можеше да ме види Делфин.

Фредерик си представя как жизнерадостно ще се смее тя, докато ѝ разказва епизода с транссексуалния. Тридесет секунди по-късно вратата на будоара отново се разтваря. Тлъстият домоуправител този път държи за рамото едно момиченце. То стои, свело очи. Предрешено е като ученичка, с плисирана поличка и ученическа чанта, а косите ѝ са прибрани на опашки, които стърчат от двете страни на възхитителното ѝ лице.

— My name is Sum^[6].

Мазният тип ликува:

— Half virgin! Half virgin! Twelve years old^[7]!

Сетне обяснява, че „полудевственица“ означава момиче, което е правило любов само веднъж. Ала и този път Фредерик отклонява предложението: той предпочита момичета с цици и окосмяване между краката (с други думи — жени).

— Sorry. Forget it. Bye Bye^[8].

Понечва да си тръгне, но сумистът му прегражда пътя. Този път не се усмихва, явно не разбира нищо. Какво повече иска този французин, който пренебрегва подобни съкровища? Самият Фредерик също не знае. Знае обаче, че това, което намира, не му харесва.

— You want grass? Opium? Heroin^[9]?

— Не, благодаря — отвръща Фредерик. — Употребявах екстази, но вече не го правя: много е неприятно, когато мине действието.

Човекът дава знак на момиченцето да излезе. То се измъква заднешком, чуруликайки „коп кхун кха“ (благодаря). Изглежда доволна, че ще съхрани още известно време своята полудевственост. Сетне дебелият изпада в криза:

— You say what you want. What you want, I got^[10].

Той натиска някакво копче и една плъзгаща врата разкрива цяла редица полуголи момичета, разположени в оскъдно осветена зала отвъд прозрачно огледало. Фредерик има неприятното усещане, че е свидетел на обвинението от сериала „Ню Йорк полис блус“, който трябва да идентифицира заподозрян. Поднасят му коктейл от ром, гран-марние, амарето, сок от ананас, нар и портокал, докато той стои пред всичките тези момичета, които не го забелязват и се гримират пред огледалото. Между тях и него се издига стена, по-лоша от Берлинската: стена от сребро.

Една от жените си е забучила флумастер във вагината. Клекнала, тя рисува върху лист хартия. След няколко минути сложни гимнастически движения накрая вдига листа, върху който е написано: „Welcome“. Фредерик със задоволство установява, че писателският занаят все още има бъдеще. Подобен подвиг би предизвикал фурор в Салона на книгата!

Той продължава да разглежда прелестните създания пред себе си. Разположени върху възглавниците, те здравата скучаят. Една мнима блондинка пои с бира кацнало на рамото ѝ малко гибонче. Дали няма да настинат с този климатик? Той не посмява да зададе въпроса на дебелия: рискува да го изхвърлят начаса.

Внезапно вниманието му бива привлечено от жена с изключително гъвкаво, стройно и страстно тяло. Лицето ѝ е скрито под качулка от латекс. Той я посочва с пръст. Сумистът засиява:

— The Slave! Ha ha! Good! You stay here^[11]!

— Five minutes, yes, I know^[12] — отвръща Фредерик.

Най-сетне ще изпита онова, което са чувствали нашите прадеди робовладелци. Това разкошно същество ще се подчинява на всичките му прищевки. Когато беззъбият дебелак се връща (след обичайните триста секунди), с него няма никого. Той поканва Фредерик да го последва и го отвежда в добре оборудвана стая за изтезания: кон с гривни, кръст на свети Андрей, скрипци, белезници и вериги, нагайки, бичове, щипци и изкуствени фалоси от всякакви размери, окачени по стените. Същинска средновековна кула, на професионалист. Робинята е прикована о стената за китките, глезените и кръста. Тя все още е с качулката от латекс. Дебелият прибира парите, сключва ръце и излиза заднешком с поредица поклони.

— По моя вина — мисли си Фредерик — западнякът още дълго ще запази реномето си на отвратителен потисник.

Сетне решава да приложи на тази красива жена всичко, което му хрумне, за да извлече максимума удоволствие. (Изразът „тегля една патка“ вероятно произлиза именно оттам: човек си служи с едно тяло, за да „изтегли“ от него колкото се може повече наслаждение, все едно да се опитваш да „теглиш“ колкото се може повече пари от крадена кредитна карта.)

Тук следва елипса. Елипсата е стилистична фигура, която спестява на мързеливите автори необходимостта да разказват всичко с

подробности. Подобен елегантен скок във времето оставя понякога читателя незадоволен. Ето защо предварително го молим за извинение.

След като дарява робинята с „поредица радости и болки“ (както казва Оноре Бостел)^[13], Фредерик е обзет от любопитство. Той желае да види лицето на красавицата, която е галил, чукал, изтезавал и хапал къде ли не. Той дръпва няколко ципа и когато успява да свали качулката, разпознава сияещото лице на Делфин, която го пита:

— Ей, Фред, знаеш ли, че току-що ме забремени?

Така е, подобно на всички басни, и тази си има поука накрая.

[1] Искаш ли момиче? (англ.) — Бел.ред. ↑

[2] Супер. Защо не? Но търся нещо по-специално, (англ.) — Бел.ред. ↑

[3] Искам нещо специално, разбираш ли? (англ.) — Бел.ред. ↑

[4] Връщам се след пет минути, (англ.) — Бел.ред. ↑

[5] Чакам пет минути, (англ.) — Бел.ред. ↑

[6] Казвам се Сум. (англ.) — Бел.ред. ↑

[7] Почти девствена! Почти девствена! Дванайсетгодишна! (англ.) — Бел.ред. ↑

[8] Не искам. Забрави. Чао чао. (англ.) — Бел.ред. ↑

[9] Искаш ли трева? Опиум? Хероин? (англ.) — Бел.ред. ↑

[10] Кажки какво искаш. Каквото искаш ще ти доставя. (англ.) — Бел.ред. ↑

[11] Робиня! Ха-ха! Добре! Стой тук! (англ.) — Бел.ред. ↑

[12] Да, знам, пет минути. (англ.) — Бел.ред. ↑

[13] Журналист в „Пари Мач“ от 60-те години, измислил танца „бостела“, определен от него като „групова психодрама“. Самият танц изобразява редуване на различни състояния: веселост (скачане във въздуха, викове), тъга (лягане на дансинга и стенания) и пр. Вероятно тук се намеква за наскоро излезлия филм „Бостела“, в който героите минават последователно през всевъзможни противоречиви душевни състояния. — Бел.прев. ↑

ПЪРВАТА НОВЕЛА ОТ „ЧЕТИВА ЗА НАЧИНАЕЩИ“

Жонатан слизаше бавно по многобройните стъпала, които свързваха вилата в стил рококо с плажа, като внимаваше да не изтърси маслинката от чашата мартини росо върху двуредния си ленен костюм в убито бяло. Луната се отразяваше в патинираните му в зелено мокасини с квадратни върхове, чийто модел бе специално разработен от Берлутти за Анди Уорхол. Някъде зад него, в патиото, Жесика си тананикаше (фалшиво) „The Look of Love“, Соня дремеше под верандата след изпитото шампанско Татенже розе, реколта 1975 година, а младата Улрика за пореден път режеше тънките вени на изящната си китка. Жонатан слизаше към морето, потънал в приятни спомени за току-що завършилото парти: след сиртакито битката с плажни чадъри бе стигнала до ожесточение, а беемвето Z3 на Марио се бе озовало посред басейна. Бяха тридесетгодишни, а все още умееха да се забавляват. Времето нямаше власт над тях, родителските пари бяха предназначени за пилеене, а „любовен поглед виждам в твоите очи“. Скоро щеше да се съмне, но преди това Жонатан щеше да си е легнал (само че предварително трябваше да глътне по една таблетка траксен, аспежик 1000 и оксиболдин)^[1]. В далечината се виждаха очертанията на нос Антиб. В главата му звучаха забравени мелодии на боса-нова: „How Insensitive“ от Джобим във версията на Синатра, „Светът пропада“ на Жюлиен Баер, „Nothing to loose“ от Манчини, изпълнена от Клодин Лонже... Във въздуха на Ривиерата се носеше някаква дошла сякаш от нищото въздишка. Тази вечер Жонатан бе срещнал една личност и останалите момичета бяха прочели в очите му, че тази среща не е като другите. Внезапно той захвърли чашата сред вълните и тръгна обратно. Трябваше на всяка цена да зададе Въпроса на възхитителното същество, което бе целунал. Моментът за това бе настъпил.

Можеш да се забавляваш и пак да се забавляваш, но идва ден, когато нещата стават сериозни, защото си открил едно по-дълбоко

чувство. А когато този ден настъпи, трябва само да благодариш на Бога и да не пропускаш шанса си: ето защо сега Жонатан тичаше нагоре по стъпалата, без дори да погледне към статуите в градината. Дори не чу плача на своите „бивши“ (Жесика, Соня и Улрика в азбучен ред), докато прекосяваше салона на път към своята лотъс севън. Гумите изскърцаха върху чакъла на алеята. Радиото в колата съвсем на място изпя „This Guy’s in love with you“. Умът му бе зает от една-единствена мисъл: да открие новото си запознанство, да го намери в хотела и да му зададе този проклет въпрос, който щеше да промени живота му. В никакъв случай не трябваше да позволява да се разделят.

Някои хора нямат право да напускат живота ви, не и когато с разтуптяно сърце сте ги съблазнявали, когато сте танцували слоу под звуците на „Moon River“ на Одри Хепбърн, не и когато сте правили лунни бани в осветения от свещи басейн. Едно младо същество, което ви пуска език, не може да си тръгне, без дори да ви каже довиждане. Какъв късмет, че Жонатан знае адреса. (Впрочем има ли някой, който да не знае адреса на хотел „Кан“? Няма такъв, нали?) Ускорявайки на завоите, Жонатан мечтае за една чудесно пътнотранспортно произшествие със смъртен изход, но после се сеца, че не бива да умира, преди да е чул Отговора. Сега вече музикалният акомпанимент е подет от Дион Уоруик, която припяваше „Walk on Vuууу“, сякаш за да уталожить обзелото го възбуждение. Уханието на бор, топлият вятър, чистата емоция разсейваха неговото опиянение. Скоро, съвсем скоро той щеше да научи. Щеше да знае. Щеше да откряне вратата на стаята, с поруменяло лице щеше да запита, а видението щеше да го гледа с полупритворени очи и усмивка, онази усмивка, която бе усетил с устните си, алена усмивка, при това върху устни без червило. И видението щеше да отговори, той да научи и щяха да бъдат щастливи. Нямаше никакво значение дали ще правят любов, та нали целият живот бе пред тях!

Той остави колата на паркинга пред хотел „Кап“ между старо бентли и чисто нов мерцедес SLK. Слези и свали вратовръзката си. Утрото бе обагрено в мораво. Докато се отправяше към хотела, той събуди два щуреца, кацнали на една палма. Бързо отиде на рецепцията, събуди (също така) администратора и настоятелно попита за номера на стаята, умря от нетърпение, възкръсна, полетя нагоре по стълбата и почука на вратата на Срещата.

Някакъв глас се обади едва чуто:

— Кой е?

— Любов моя, Жонатан е, прощавай, че те събудих, но ти си тръгна, без да ми кажеш довиждане, трябва да ти задам един много важен за мен въпрос, а след това ще си отида, ще те оставя да се напиш, сърце мое, никога не съм бил в такова състояние, пусни ме само за секунда, умолявам те.

Пауза. Ударите на сърцето са приглушени от дебелия мокет. Тихи стъпки. Вратата на щастието се разтваря. Появява се нежното лице с разчорлени коси. Трепет, боязън, които изглежда често съпътстват душевния смут. И Жонатан най-после задава въпроса, който го измъчва още от разходката му по плажа:

— Кажи ми... Ти жена ли си или мъж?

[1] Антидепресант, форма на аспирин, лекарство за проблеми с храносмилането. — Бел.прев. ↑

САМОТА В КОМПАНИЯ

Човек може и да не се е появил на този свят, за да бъде сам, но си е такъв: дори когато е женен, човек си остава сам и изоставен на една планета, която се носи в междузвездното пространство със скорост 29,79 километра в секунда. Човек се ражда, тича, бърза да живее, чете книги, ходи на кино, страда, закусва, умира. Понякога междувременно може и да му се стори, че не става за вечен ергенски живот. В такива случаи рискува да се влюби, сиреч да излъже една красива жена, както и самия себе си. Нека погледнем на него с умиление: той се опитва да съблазнява, подобно на депутат в разгара на изборната кампания; дали подозира, че обещанията му така и ще си останат неизпълнени? Може да се постарее да убеди себе си, че е щастлив. Ще се ожени, ще се размножи, ще прави цветни снимки в опит да обезсмърти мимолетното. Колко трогателна е усмивката му върху тези снимки. Държи в ръце розово бебе, което все още не знае, че и то в един момент ще остане самотно. Стиска ръката на своята съпруга (дали за да ѝ попречи да избяга, или в търсене на упование за себе си?).

В деня, когато човек открие, че е бил измамен, той вдига очи към небето и сълзите му се стичат срещу слънцето, което се намира на 152 милиона километра от Земята. Той се влачи, повръща обяда си — толкова е жалък, че ние ви молим да му простите за този не дотам достоен епизод. Вечерта излиза, след като е осъзнал най-сетне, че всички са обречени да водят ергенски живот. На някои им трябва повече време, за да приемат това, но такава е естествената им участ: да скитат от бар на бар, от град на град, от жена на жена, да гледат видеокасети, да ядат претоплена юфка, да танцуват пред огледалото, да се опитват да минат за някой друг, да измислят разни неща, като киселото мляко, парфюми, коли или романи, и всичко това, за да шашнат дамите (напразно, разбира се, тъй като единственото, което може да ги шашне, още не е измислено).

Ергените миришат лошо, защото няма жена, която да им каже да се изкъпят. Често един ерген може да се познае по това, че дъха на

вино. Той е небръснат, липсва му копче на ризата, която при това вони. Ергенът предизвиква съжаление у всички, с изключение на женените мъже, които си въобразяват, че е свободен, докато в действителност той е просто отчаян. Бог знае колко трябва да бъде отчаян човек, за да яде в неделя вечер „Хеш мийл“ и да гледа телевизия, особено пък откакто Ан Сенклер бе заместена от Мишел Дрюкер.

Няма съмнение, че жененият мъж греши, като завижда на ергена, но нищо не може да направи, това чувство е непреодолимо. Той си мечтае как би свалил всички жени на света и е убеден, че ергенът само това прави, че за него животът представлява един безкраен уикенд по италиански, изпълнен с целувки навсякъде, остроумни диалози, нови пози и сладни послания по гласовата поща. Той дори не подозира, че ергените всяка вечер се прибират у дома с празни ръце, освен ако не членуват в някой ергенски клуб (и то ако са на мода, а това не трае вечно). Най-доброто доказателство, че ергените са досадни е, че жените не ги харесват: те предпочитат да свалят съпруга на най-добрата си приятелка.

Аз лично не живея сам, защото съм слаб. Нямам смелост нито да остана сам, нито да се ожения. Съществува една зона на артистична неяснота между угнетителното ергенство и скучния брак: нека я наречем щастие. Животът по двойки служи да брани страхливците от истината за този свят, който е мъртъв свят, както пише Селин в „Пътуване към нощта“ (при същия издател). Ала любовта е измама, която си има и добри страни, казвам си аз, като леко стискам със зъби ухото на Делфин под светлината на Луната, която се намира на разстояние 384 400 километра от клетите ни невинни глави.

Новелите от този сборник са публикувани в следните списания: „Глоб“, „Л’Енфини“, „Льо Магазин сан ном“, „Макс“, „Нувел рвовю франсез“, „Рие дроат“, „Текникарт“ с изключение на „Как да станеш известен“ и „Екстази А Го-Го“ (публикувани тук за пръв път) и „Най-гадната новела в този сборник“ (взета от антологията „Лошите момчета“, публикувана от издателство „Спенглер“).

Издание:

Фредерик Бегбеде. Разкази под екстази

Издателство: „Пулсио“, София, 2004

Художник на корицата: Здравко Денев

ISBN 954–91389–9–2

F. Beigbeder. Nouvelles sous ecstasy. Editions Gallimard, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.